

Arrest

nr. 96 132 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 oktober 2004 dient de verzoeker samen met zijn echtgenote een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 28 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de asielpcedure een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 16, § 1 van de Europese Verordening 343/2003.

1.3 Op 10 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een tweede beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4 Na overdracht aan de Belgische autoriteiten door de Nederlandse autoriteiten, neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 15 september 2006 opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5 Na een tweede overdracht door de Nederlandse autoriteiten neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 3 november 2006 wederom een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6 Op 30 januari 2008 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens met beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

1.7 Op 19 maart 2009 wordt de verzoeker gerepatriëerd.

1.8 Op 13 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9 Op 11 juli 2012 geeft de arts-adviseur een schriftelijk advies ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding betreffende de aandoening van de verzoeker.

1.10 Op 20 augustus 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing houdende de ongegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 30 augustus 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

I(...) M(...)

nationaliteit: Georgië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat : “het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.11 Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens ter kennis werd gebracht op 30 augustus 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van W(...) C(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

I(...) M(...), nationaliteit: Georgië (Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat wat betreft het thans bestreden bevel, de beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt, dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, vaststelling die in overeenstemming is met de gegevens van het administratief dossier en die door de verzoeker niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake inderdaad over een gebonden bevoegdheid.

De verzoeker kan dan ook geen voordeel halen uit de vernietiging van de tweede bestreden beslissing nu deze is genomen op grond van een gebonden bevoegdheid waarvan de feitelijke vaststellingen die tot deze gebonden bevoegdheid leiden correct zijn en buiten betwisting staan. Een eventuele vernietiging van deze beslissing kan er in dit geval enkel toe leiden dat de overheid gehouden is om aan de verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Er dient echter te worden vastgesteld dat hij nergens aanduidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissingen, deze rechtsregel zou hebben geschonden.

Bovendien vereist artikel 3 van het EVRM dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Zoals blijkt uit de bespreking van het enige middel, en in het bijzonder onder punt 4.3.4, heeft de verzoeker *in casu* geen verdedigbare grief aangevoerd die ontleend is aan een hogere verdragsrechtelijke bepaling.

Het betoog van de verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

3.4 De raadvrouw van de verzoeker stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat de door de verweerder opgeworpen exceptie van ontvankelijkheid betreft.

De Raad wijst er op dat een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde beroep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, dient hij hierover standpunt in te nemen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Gelet op de vaststelling dat het thans bestreden bevel inderdaad een gebonden bevoegdheid betreft en de feitelijke vaststellingen op grond waarvan dit bevel werd getroffen correct zijn en buiten betwisting staan, kwam het aan de verzoeker toe om ten laatste ter terechtzitting verduidelijking te bieden omtrent zijn belang bij het onderhavige beroep. Waar ter terechtzitting wordt gesteld dat de verzoeker zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad wat de exceptie van onontvankelijkheid betreft, toont de verzoeker geenszins zijn belang aan.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting bij het door de verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonde over het vereiste wettelijke belang te beschikken.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als "de bestreden beslissing".

4.2 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. De verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

4.3 De verzoeker licht het middel als volgt verder toe:

"Enig middel op grond van de schending van artikelen 9 ter en volgende van de wet van 15 december 1980, van artikel 75 van het Koninklijk Besluit d.d. 8 oktober 1981, van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/08/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 30/08/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de andere partij van mening dat de ziekte geleden door de aanvrager niet van voldoende zwaartekracht, maar wat de medische attesten ingediend blijkt het tegenovergestelde,

Dat als het was aangetoond dat de noodzakelijke follow-up van aanvrager is in het land van herkomst, quod non, moet de ontoegankelijkheid van de aanvrager het voor materiële redenen te worden opgemerkt;

Dat het is dus noodzakelijk om de gezondheid van de aanvrager te overwegen om de bestreden beslissing;

Dat de Raad van State herhaaldelijk uitdrukte dat een adequate motivering niet uit een vage, stereotiepe formule of uit een stijfiguur mag bestaan (Raad van State nr. 53581, 7 juni 1995, RDE, 1995, nr. 84, p. 289-301; Raad van State nr. 40109, 14 augustus 1992, RDE, 1994, nr. 77, p.82);

Dat het Hof van Cassatie de verplichting tot motivering benadrukt en zegt dat het ook aangetoond dient te worden dat de beslissing van vrijheidsberoving het enige middel moet betreffen, zodat de maatregelen die tot de verwijdering moeten leiden efficiënt kunnen zijn. (Cass. 18 december 1996, JT 8 maart 1997, p. 173);

Dat het vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij in casu haar verplichting tot motivering die haar opgelegd wordt niet geëerbiedigd heeft;

Dat er door dit enkel feit een schending van de fundamentele rechten van de verzoeker gepleegd werd;

Dat dit verblijfstitel alleen later van de verzoeker teruggenomen werd en dat een beslissing betreffende zijn aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk ook later genomen werd;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich al in gelijkaardig omstandigheden uitgedrukt heeft:

"3.2. De vraag waarover de Raad een beslissing moet nemen gaat dus in casu over de overeenstemming van de genomen maatregel op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, met een hangende aanvraag die op grond van artikel 9ter van dezelfde wet ingediend werd. Dit houdt op een bredere manier in dat de modaliteiten van de uitoefening van de machten van de politiediensten te bepalen, die voormeld artikel 7 aan de administratieve overheid verleent, als een aanvraag van machtiging tot verblijf in België voorafgaand bij deze overheid ingediend werd, en als deze overheid nog niet over die aanvraag nog niet rechtgedaan heeft. In dit verband oordeelde de Raad al 'dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat op grond van voormeld artikel 7 afgegeven werd een politiemaatregel betreft waardoor de administratieve overheid alleen maar een situatie vaststelt die door deze beslissing bedoeld wordt om erover de gevolgen in rechte te trekken en op geen enkele manier een beslissing betreft dat over één of ander recht tot verblijf rechtdoet, met als gevolg dat de vaststelling van één van de situaties die door voormeld artikel 7 bedoeld worden in zichzelf voldoet om die in feite en in rechte geldig te motiveren' en dat voormeld artikel 9, alinea 3, rekening houdende met de termen en de geest van deze bepaling, niet geïnterpreteerd kan worden als 'aan de betrokkene één recht tot verblijf te verlenen gedurende het examen van zijn aanvraag, die ertoe streeft het recht tot verblijf te bekomen dat hem niet toegestaan wordt (arrest nr. 14.727 van 31 juli 2008, dat door een kamer met drie rechters gewezen werd). De raad heeft echter in die jurisprudentie een belangrijk temperament geïntegreerd, door te oordelen dat 'de machten die door artikel 7 van de wet aan de politiediensten verleend worden (...) tot gevolg niet kunnen hebben, dat de administratieve overheid van het eerbiedigen vrijstelt van de internationale verplichtingen waarin de Belgische Staat toegestemd heeft. Onder dergelijke verbintenissen telt namelijk de bescherming van de rechten die door artikelen

3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden, die een rechtstreekse werking hebben en die dus rechten aan de particulieren verlenen, waarop die zich dus kunnen beroepen voor de internationale administratieve of gerechtelijke overheden zonder dat enige extra interne maatregel te dien eindenoodzakelijk is. Voormelde overheden moeten dus, in een dergelijk geval, de wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen weren die deze zouden overtreden, (zie in deze zin E.H. Arrest nr. 168.712 van 19 maart 2007). Er dient dus hiervan afgeleid worden dat de administratieve overheid artikel 7 van de wet niet automatisch mag toepassen, als de betrokkene voorafgaand in een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9 alinea 3 van dezelfde wet, ernstige en bewezen aanwijzingen uitzette van een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat door België erkend wordt en dat in België van rechtstreekse werking is. In een dergelijk geval is de Raad dus gemachtigd, als de verzoekende partij het in precieze en omstandige termen in zijn/haar verzoekschrift uitzette, de toepassing van voormeld artikel 7 af te weren." Deze jurisprudentie is in huidig geval volledig toepasselijk.

verzoekende partij - waaraan in punt 2 herinnerd wordt- ernstig en bewezen wordt daar die over precieze elementen gaat, die enerzijds al in de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoekende partij opgeroepen werden, en anderzijds van dien aard zijn om fundamentele rechten aan te tasten, die door de door de Belgische Staat goedgekeurde internationale gerechtelijke instrumenten beschermd worden, en waarop de tegenpartij niet antwoordde voordat die het kwestieus bevel om het grondgebied te verlaten afgaf. Wij dienen dientengevolge concluderen dat de verwerende partij artikel 7 van de wet van 15 december 1980 automatisch toepaste en zodoende de verplichtingen schendt die haar door voormelde internationale instrumenten opgelegd worden."

(Arrest nr. 52.133 van 30 november 2010 in de zaak X/III) (stuk 8)

(vrij vertaald.)

Dat het dus in casu over duidelijk is dat de fundamentele rechten van de verzoeker in casu geschonden worden door de beslissing die in het kader van dit beroep bestreden wordt;

Dat de bestreden beslissing dus teniet gedaan dient te worden;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;

Dat er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

4.3.1 Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoeker werpt in het enig middel onder meer de schending op van het "de afwezigheid van wettelijke aannemelijke gronden zowel op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak". De verzoeker laat na te verduidelijken welk "principe" of welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht, terwijl dit uit zijn betoog evenmin kan worden afgeleid. Het middel is op dit punt dan ook, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, onontvankelijk.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in ook op dit punt onontvankelijk.

4.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name *“dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekommen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De arts-adviseur stelde in het medisch verslag vast dat: “het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”.*”

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoeker, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het betoog van de verzoeker is beperkt tot algemene stellingen omtrent de motiveringsplicht, het louter verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie en de eenvoudige affirmatie dat de verweerder de motiveringsplicht niet heeft geëerbiedigd. De verzoeker maakt met zijn algemene en vage betoog dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook niet aangetoond.

4.3.3 De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 22 april 2012 ontvankelijk werd verklaard en op 20 augustus 2012 ongegrond werd verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-adviseur, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de verzoeker partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 11 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoeker en het kennelijk al dan niet beantwoorden aan het begrip ‘ziekte’ zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt derhalve deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

Uit het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat arts-adviseur de door de verzoeker bij zijn aanvraag en bij de latere aanvullingen gevoegde medische attesten in rekening heeft genomen en dat hij heeft geoordeeld de ziekte, zoals beschreven in het voorgelegde medisch dossier “niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”. De arts-adviseur vervolgt dat “uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene seropositief is voor hepatitis c, de aandoening niet actief is, betrokkene niet ziek is en geen medicatie dient te nemen, er geen leveraantasting is. Deze aandoening is bijgevolg niet van aard een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene”.

De verzoeker beweert wel dat de bestreden beslissing “absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker”, maar brengt voor het overige geen enkele verduidelijking aan met betrekking tot de concrete (medische) elementen of de concrete situatie die niet in rekening zou zijn genomen. De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat zijn medisch dossier niet onderzocht en beoordeeld werd rekening houdende met alle elementen van de zaak. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de arts-adviseur op vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris, een advies heeft verstrekt op grond van de talrijke door de verzoeker bijgebrachte gegevens.

Ook waar de verzoeker betoogt dat de ingediende medische attesten aantonen dat zijn ziekte “voldoende zwaartekracht” heeft, beperkt hij zich tot het formuleren van een blote bewering die niet van aard is om het advies, verstrekt door de arts-adviseur, te weerleggen. Het enkele feit dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende arts-adviseur te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen.

De verzoeker werpt op dat de hoedanigheid van specialist van de arts-adviseur niet vermeld wordt in de bestreden beslissing.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt niet dat een geneesheer-specialist zijn advies moet geven, maar wel een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. De kritiek van de verzoeker dat de hoedanigheid van specialist van de arts in kwestie niet wordt vermeld, vindt geen grondslag in de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en kan niet worden aangenomen.

Het is de Raad voorts niet duidelijk wat de verzoeker bedoelt met *“Dat als het was aangetoond dat de noodzakelijke follow-up van aanvrager is in het land van herkomst, quod non, moet de ontoegankelijkheid van de aanvrager het voor materiële redenen te worden opgemerkt”*. Aan de verzoeker werd ter terechtzitting verduidelijking gevraagd, de raadvrouw van de verzoeker gaf echter aan hieromtrent geen toelichting te kunnen geven. De Raad kan in de hierboven weergegeven passage van het verzoekschrift, wegens de grote onduidelijkheid ervan, dan ook geen wettigheidskritiek ontwaren.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Evenmin wordt een *“klaarblijkelijke beoordelingsfout”* aannemelijk gemaakt.

4.3.4 Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In zijn verzoekschrift beperkt de verzoeker zich tot de loutere affirmatie dat artikel 3 van het EVRM is geschonden en een eenvoudige verwijzing naar rechtspraak van de Raad, rechtspraak die echter nergens op het concrete geval van de verzoeker wordt betrokken. De verzoeker slaagt er dan ook niet in om *in concreto* aan te tonen waarom een terugkeer naar Georgië een schending van artikel 3 van het EVRM zou teweegbrengen. De Raad wijst er tevens op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoeker kan zich dan ook niet rechtstreeks op het arrest nr. 52 133 van de Raad beroepen om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verwijzing naar het arrest nr. 52 133 is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.4 Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE